

Clausen Solveig Anna

Porcelánpipacs

Amióta tudom, van egy váza az étkezőasztalon. Zsolnay porcelán, még a déditől örököltük, szecessziós stílusú, fényes zománccal. Benne egy csokor virág, mindig ugyanaz. A szüleim hírhedten rosszul bánnak a növényekkel, ezért a tizedik házassági évfordulójukon Apa egy kerámia virágcsokorral lepte meg Anyát. Két tucat porcelánpipaccsal – Anya odavolt érte, mert a pipacs a kedvenc virága. Azóta ékeskedik a csokor és a váza az étkezőasztal közepén, tisztán és ragyogóan.

Most is a pipacsokat figyelem, ahogy a lámpa fénye végigcikázik a porcelán szirmokon, mint a drágaköveken. Az egész csokor mintha belső fénnel izzana. Reggelizünk. Apa húzza le a kávé, mint a felest, sorban kupicákból, közben itt-ott vicces arcokat vág a szemben ülő Öcsinek. Ő nevet, az ovisok végtelen boldogságával és gondtalanságával. Aztán Öcsi belecsapja kanalát a zabkásájába. Mind kuncogunk. A zabkásából fröccsen mindenfelé, Öcsire, rám, a vajaskenyeremre, és Apára is. Csak a porcelánpipacsok ússzák meg a zabkása-támadást.

A nevetés becsalogatja Anyát is az étkezőbe. Egy sajtátlat hoz, amit tavaly kapott karácsonyra. Én rögtön szedek egy camembert szeletet, Apa a kéksajtnak esik neki. Kintről a Hold úgy ragyog be az étkezőbe, mint egy hatalmas camembert. Milyen korán reggelizhetünk, ha még nyáron is sötét van.

Anya sűrög-forog, és én csak nézni tudom. Arca ragyog az örömtől, mint régen. Nem sovány vagy beesett. Miért is lenne olyan?

Rámeredek a kenyerekre, majd a porcelánpipacsra. Milyen morbid gondolatok. Inkább harapok egyet a kenyérből, de a sajt hamuvá válik a számban, míg a kenyér márvánnyá. Kiköpni nem merem. Nagyokat ropog az állkapcsom, ahogy lenyelem a kemény falatot, és összehúzódok. Anya rám néz, azzal a mindentudó mosollyal, amivel valaha a nagy és a dédi is nézett.

– Mi bajod, szívecském? Ne legyél búsuló juhász! – a mondat vége morajlik, mint egy rossz rádió. Én csak bámulok Anyára. Próbálok megjegyezni minden arcvonását.

Végül letudom egy univerzális igazsággal:

– Szar a sulis.

– Ugyan már, gyermek – nevet Anya – csak fáradt vagy. Majd kialszod magad és rögtön tetszeni fog a sulis. A te korodban én imádtam.

Csak vállat vonok. Egyszerű szeretni a sulit, ha valaki színötös, népszerű és sportos volt, mint Anya. És az ősoleg tanárok nem mérik folyamatosan a szülei teljesítményéhez.

A komorság viharfelhőkként gyülekezik a fejem felett, és ezt Anya, mint minden szülő, rögtön észreveszi.

– Tudod, nekem a sulit volt az aranykorom. Majd te is rájössz. Ahogy az ember megöregszik, dolgozik, megbetegszik, veszít, az iskola hirtelen pofonegyszerűvé válik. Az élet olyan, mint a pipacs.

Mindkettőnk tekintete a porceláncsokorra szegeződik. Anya szeme fátyolos, a hirtelen bejutó napfény megsá�ítja arcát.

– Ahogy levágják, elhervad a gyökere nélkül. Ha nincs családod, szívem, hirtelen minden szürkébb lesz.

Vágok egy grimaszt, de Anya csak nevet, a hangja elmosódik, mintha víz alól hallanám. Sosem akarom a nevetését elfelejteni. Soha.

Inkább harapok még a kenyereimből és köszörülöm fogam között a márványt. Merengve nézem a porcelánpipacsokat. Mintha hervadnának. Megesik az ilyen.

Anya a pipacsok mögött ül, és nem akarok már ránézni. Inkább Öcsi felé fordulok. Ő még mindig Apa vicces arcain nevet, nem is hallva a komor beszélgetést. Bárcsak én is ilyen önfeledt lehetnék.

Az viszont meglepő, hogy Apa sem reagál. Még mindig húzza le a végtelennek számító kávé-shotokat, és szórakoztatja Öcsit. Nem mondom, hogy neki a legfejlettebb az érzelmi intelligenciája, de mindig próbál segíteni, ha szomorú vagyok reggeli közben. Kihangsúlyozom, hogy próbál.

Felé csettintek, hogy rám is figyeljen. Apa gépként felém fordul, a kávé kupica még mindig kezében. Tekintete nem boldog, és szeme alatt mély táskák húzódnak.

– Hamarosan el kell indulnod, gyermek. Lesz ma dolgod. Ez nem javít a kedvemem, és csak motyogva válaszolok.

– Na persze.

Anya elsuhan könnyű, lehetetlen léptekkel Öcsi mögött, majd kezét a vállamra teszi. A fogása erős, olyan erővel szorít ami szinte nincs is birtokában.

– Fel a fejjel, szívecském. Egy egész élet áll előtted. Nem vagy te búsuló juhász.

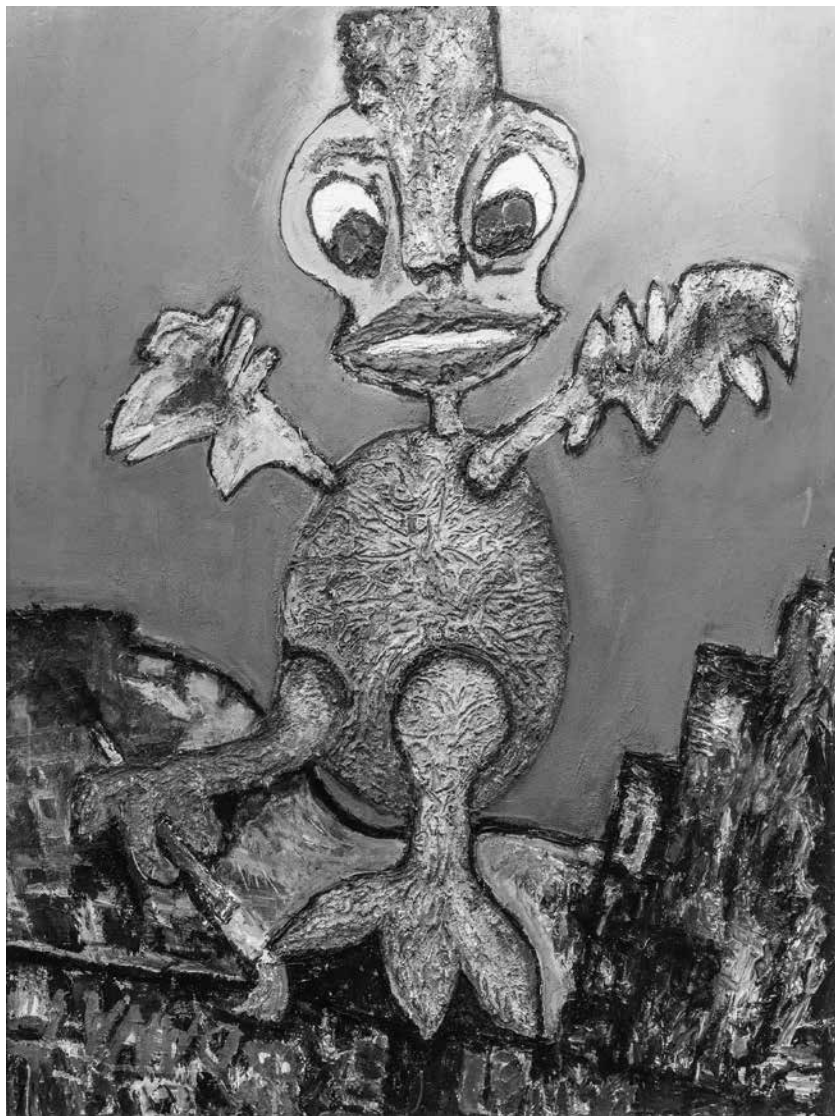
Én csak bámulom Anya sápadt, sovány, ragyogó arcát, és vékony ujjait. A levegő miazmássá sűrűsödik, és leülepedik a tüdőmben. Minden elszűrül,

és csak a porceláncsokor világít a komorságban. Anya és Apa elkezd hozzám beszélni, de hangjuk összerosódik a rossz, víz alól hallgatott rádió morájában. Én egyre süllyedek. Mint a lift, elhagyom az étkezőt, és alámerülök a sötét vízbe. Nem tudok megfulladni, és a víz úgy áramlik körülöttem, mint az infúzió. Tartósan csöpög innen oda. Vele csöpögök én is. Előttem nem maradt más, mint a csokornyí porcelánpipacs, ami sírkoszorúba fonódik, majd elhervad.

Felébredek. Kikászálódok az ágyból, már tíz óra. Nem baj, úgysem megyek iskolába. Az étkezőasztalon apa még tegnap hagyott ott nekem egy halom borítékot. A kezembe veszem a leveleket, majd megejtek egy tekintetet a Zsolnay vázára. Az összes porcelánpipacs fakó a portól. Nem reggelizek, inkább összekészülök, felveszem a kabátom. Mennem kell. Postára kell adnom a gyászszüggönyöket.

TAKÁCS-SZENCZ LÍVIA: REM

DANA PUHOSH: A lakótelep hőse – 2010